

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**1.Bf.413/2012/11.**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2013. év július hó 4. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

**í t é l e t e t**

Az adócsalás büntette és más bűncselekmény miatt I. r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 1.B.1693/2011/42. számú ítéletét I. r. és II. r. vádlottakkal szemben megváltoztatja.

I. r. vádlott börtönbüntetését 2 (kettő) évre enyhíti és annak végrehajtását 3 (három) évi próbaidőre felfüggeszti. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását mellőzi.

II. r. vádlott börtönbüntetését 1 (egy) évre enyhíti.

I. r. és II. r. vádlott pénzmellékbüntetését meg nem fizetése esetén 10.000,- (tízezer) forintonként kell 1 (egy) nap fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre átváltoztatni.

I. r. és II. r. vádlottakkal szemben az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 3.400,- (háromezer-négyszáz) Ft bűnügyi költséget II. r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

**I n d o k o l á s**

A Fővárosi Törvényszék 1.B.1693/011/42. számú - 2012. év október hó 11. napján - kihirdetett ítéletével I. r. vádlott bűnösségét adócsalás büntetében [Btk. 310. § (1) és (4) bekezdés] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §] állapította meg, ezért halmazati büntetésül 2 év 6 hónapi börtönbüntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra és 1.000.000,- Ft pénzmellékbüntetésre ítélte.

II. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett adócsalás büntette [ Btk. 310. § (1) és (3) bekezdés] és folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276. §] miatt, melyet bűnsegédként követett el - halmazati büntetésül - 1 év 6 hónapi börtönbüntetésre és 500.000,- Ft pénzmellékbüntetésre ítélte, a börtönbüntetés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette.

Az elsőfokú bíróság I. r. és II. r. vádlottat 5-5 évi időtartamra eltiltotta a gazdasági társaság ügyvezetői tisztségének gyakorlásától. Rendelkezett a pénzmellékbüntetés átváltoztatásáról és a vádlottakat a felmerülésük arányában kötelezte a bűnügyi költség viselésére. Megállapította, hogy a továbbiakban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

A kihirdetett ítéletet az ügyész mindkét vádlottat érintően tudomásul vette, míg I. r. vádlott és védője felmentésért, II. r. vádlott és védője ugyanilyen okból jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1184/2012/1. számú átiratában a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta.

Álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le az eljárást, a tényállást az okirati bizonyítékok, tanúvallomások alapján megalapozatlansági hibáktól mentesen állapította meg, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A megállapított tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és a cselekmények minősítése is törvényes, a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelő, mindezek alapján a felmentésre irányuló fellebbezések nem vezethetnek eredményre. A bűnösségi körülményeket hiánytalanul számba vette a büntetés kiszabása során, és súlyuknak megfelelően értékelte azokat. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen fellebbezését fenntartotta, álláspontja szerint egyetlen olyan közvetlen bizonyíték sincs, ami I. r. vádlott bűnösségét alátámasztaná, a közvetett bizonyítékok pedig nem alkotnak zárt láncolatot. Az elsőfokú ítélet részbeni felderítetlenség és téves ténybeli következtetés alapján megalapozatlan, erre figyelemmel azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a megalapozatlanság kiküszöbölésével eltérő tényállást állapítson meg és I. r. vádlottat mentse fel.

Az elsőfokú bíróság a tényállást az APEH vizsgálati jegyzőkönyvén alapuló feljelentésre alapította, azonban önmagában a vizsgálati jegyzőkönyvre tényállás nem alapítható. Kifogásolta, hogy a NAV és jogelődje az APEH mindig ugyanazzal a szakértővel dolgozik és a szakértő rendszeresen inkompetens megállapításokat tesz a szakvéleményében. Emiatt nem a szakvélemény egy részét, hanem az egészet ki kellett volna rekeszteni a bizonyítékok köréből. 5. tanú vallomásában egyértelműen alátámasztotta és igazolta I. r. vádlott írásbeli vallomásában szereplő állításait. Semmi nem igazolta azt, hogy I. r. vádlott tudomással bírt volna arról, hogy

II. r. vádlott hogyan végeztette el a takarítási munkákat, az azonban tényként rögzíthető, hogy a 132 millió forint átutalása megtörtént. Ebből is következik, hogy voltak olyan alvállalkozók, akik ténylegesen elvégezték a takarítási munkákat.

A Be. 4. § (2) bekezdés alapján I. r. vádlott felmentését indítványozta elsődlegesen. Másodlagos indítványként a hosszú időmúlásra és a büntetőeljárás elhúzódására is figyelemmel I. r. vádlottal szemben enyhébb főbüntetés kiszabását indítványozta.

II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen elsődlegesen II. r. vádlott felmentését, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kiszabott büntetés korlátlan enyhítését, közérdekű munka vagy pénzbüntetés kiszabását indítványozta. Álláspontja szerint a tényállás felderítetlen, hiszen a munkavégzés valóban megtörtént, 1. tanú számára az volt a lényeg, hogy a takarítási munkák el legyenek végezve. A 130 millió forintot felvették és az ismeretlenül maradt munkavállalók ebből lettek kifizetve.

I. r. és II. r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok folytán a Be. 348. § (1) bekezdése alapján bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek eredményeként megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett. A rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve mérlegelte, és e tevékenységéről megfelelően számot is adott. Okszerűen megindokolta azt, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak. Az ítélet indokolása, pedig mindenre kiterjedő, logikailag kifogástalan és meggyőző.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás túlnyomozó részt hiánytalan, az iratok tartalma alapján a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az ítéltábla azt csak kisebb mértékben egészítette ki illetve pontosította:

- az ítéleti tényállás 2. oldal személyi részét annyiban pontosítja, hogy I. r. vádlottal szemben további büntető eljárások vannak folyamatban, előzetes letartóztatását az Egri Törvényszék 5.Bny.5476/2013. számú végzésével rendelte el. II. r. vádlott jelenleg munkanélküli, alkalmi munkavégzésből tartja el magát.
- az ítéleti tényállás 3. oldal 1. bekezdésének első mondatát azzal pontosítja, hogy „a magát 27. és 28. tanúk ukrán állampolgárként megnevező személyeknek”. E bekezdést azzal egészíti ki, hogy 27. és 28. tanú létező ukrán állampolgárok eltérő személyi adatokkal és lakcímmel.

Az ekként kiegészített, illetve pontosított tényállás már hibamentes, a vádlottak tagadásával szembenálló részében a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapult. A felmentést célzó fellebbezések az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét

támadják valójában, amely megalapozott tényállás mellett nem vezethetett eredményre.

A bizonyítékok értékelését illetően megállapította az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság kellő alapossággal adott számot arról, hogy melyik bizonyítékot és miért fogadott el, melyeket és milyen okból vetett el.

A Fővárosi Ítéletábra mindenben egyetért az elsőfokú bíróság bizonyítást értékelő tevékenységével. Helyesen vetette el az elsőfokú bíróság a vádlottak védekezését, azt a bizonyítási eljárás anyaga - mind a tanúvallomások, mind az okirati bizonyítékok - cáfolták. Az eljárás során azt a tényt, hogy a szerződések tárgyát képező takarítási feladatokat elvégezték, senki nem vitatta. Önmagában II. r. vádlott azon vallomása, mely szerint a takarítási munkákat további alvállalkozókkal végeztette és sem az alvállalkozókra, sem a munkavégzés helyére nem emlékszik, aggályos. Az elvégzett munkák volumene, a számlákon szereplő ellenérték nagysága alapján komolytalan azon előadás, hogy a bevont alvállalkozókkal kapcsolatban semmiféle szerződés nem fellelhető és az alvállalkozók köre sem meghatározható, hasonlóan a munkavégzés helyszíneihez. Jelen ügyben az elvégzendő feladat, a megbízók köre, a takarítandó irodaházak összességében olyan nagyságrendű munkavégzést jelentettek, amit alkalmilag összeállított alvállalkozói kör bevonásával megoldani nem volt lehetséges, különösen a munkavégzés folyamatos jellegére.

A feladat nagyságrendjét jól jelzi, hogy az I. r. vádlott által működtetett 1. társaság 1033 fős alkalmazotti körrel rendelkezett, melynek túlnyomó többségét takarítók jelentették. Maga a 3. társaság is alvállalkozóként kapcsolódott ehhez a céghez, bár munkavállalókkal egyáltalán nem rendelkezett. Ha és amennyiben a 3. társaság valóban további alvállalkozók bevonásával kívánta volna a szerződésben rögzített feladatot elvégeztetni, nagyobb létszámú saját munkaerőre lett volna szüksége pusztán a feladat elvégzésének megszervezésére: az alkalmas alvállalkozók felkutatása, kapcsolatfelvétel, szerződtetés, a munkavégzés ellenőrzése, teljesítés lejelentése, amelyeknek nyilvánvalóan jelentős költségkihatása lett volna. Ezen tevékenységeket pedig nem helyettesíti az ügyvezető utasítása alapján történt számlakiállítás ténye.

Az I. r. vádlott védőjének azon felvetése - mely szerint nincs közvetlen bizonyíték az ügyben arra vonatkozóan, hogy I. r. vádlott tudott volna arról, hogy II. r. vádlott cége nem végez semmiféle tevékenységet, hiszen a takarítási munkák elvégzése megtörtént - nem igazolódott az eljárás során. A munkák elvégzése megtörtént az I. r. vádlott cégének alkalmazásában álló munkavállalók révén, az irányadó tényállásból kizárólag erre vonható következtetés, így a meg nem jelölt, ismeretlenül maradt „további alvállalkozók” munkavégzésére a munkavégzés helyének hiányában sem volt lehetőség. Ez pedig a számba vett és értékelt okirati bizonyítékokkal összhangban azt jelenti, amit az elsőfokú bíróság ítéletének 8. oldal 6. bekezdésétől a 9. oldal 1. bekezdéséig összefoglalóan értékelt.

Az elsőfokú bíróság mindezek alapján okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és a cselekmények törvényi minősítése is helyes.

A büntetés kiszabása körében törvényesen vizsgálta az elsőfokú bíróság a Btk. időbeli hatályát - a Btk. 2. §-át - azt, hogy az elkövetéskor, vagy az elbíráláskor hatályos anyagi jogszabályokat kell alkalmazni.

A Fővárosi Törvényszék a bűncselekmények elbírálásakor a Btk. 2. §-ában foglaltakra figyelemmel az elkövetéskori törvényt alkalmazta, ugyanakkor a 2013. év július hó 1. napján hatályba lépett 2012. évi C. törvény alapján ezt a vizsgálatot a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltáblának is el kellett végeznie.

Ennek körében az ítéltábla megállapította, hogy a jelenleg hatályos Btk. 396. § (1) (3) bekezdése értelmében a jelentős vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás büntette büntetési tétele az elkövetés idején hatályban volt Btk. 310. § (3) bekezdésében rögzített jelentős mértékű adóbevétel csökkenését eredményező adócsalás büntetéhez hasonlóan 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett, míg a különösen nagy vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás - Btk. 396. § (1) és (4) bekezdés - és a különösen nagy adóbevétel csökkenését eredményező adócsalás büntette - Btk. 310. § (1) (4) bekezdés - esetben egyaránt 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés.

A 2012. évi C. törvény 38. § (1) bekezdése alapján határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén a bíróság az ítéletében megállapítja a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt. A (2) bekezdés értelmében, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad, visszaeső esetén háromnegyed részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap.

Az új jogszabály tehát ebben a kérdésben az eljáró bírónak mérlegelési jogkört biztosít, mert e szabályozás szerint a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége már nem a szabadságvesztés végrehajtási fokozatához, hanem a terhelt személyi körülményeihez - előéletéhez - igazodik, amely kérdés szerepet kap a büntetés kiszabása során.

A jelenleg hatályos Btk. tehát a szabadságvesztés büntetésre ítélt terheltek esetében a feltételese szabadságra bocsátás szabályainak változása folytán kedvezőbbek.

Ez nyilvánvalóan a felfüggesztett szabadságvesztés - Btk. 85. § (1) (2) bekezdés - büntetés kiszabása esetén is kedvezőbb elbírálást jelent, az utólagos végrehajtás elrendelésének lehetőségére figyelemmel.

Azonban változatlanul hatályban van a középérték alkalmazásának kötelezettsége és a büntetések egymás mellett kiszabhatósága, amelyek miatt I. és II. r. vádlott esetében az elbíráláskori jogszabályok alkalmazása egyértelműen

hátrányos lenne, így az ítéltábla a Btk. 2. §-a alapján az elkövetéskori jogszabályokat alkalmazta mindkét vádlott esetében.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó tényezőket helyesen sorolta fel. Mindkét vádlott tekintetében nyomatékos enyhítő körülményként értékelte az ítéltábla a jelentős időmúlást, amely nem vádlottak magatartásán múlt. I. r. vádlott esetében az eljárás jogerős befejezésének időpontja megegyezik a büntethetőség elévülésének idejével, míg II. r. vádlottnál ezt már meg is haladja és közelebb van a kétszeres elévülési időhöz.

További enyhítő körülmény az a tény, hogy mindkét vádlott hosszú időn keresztül állt önhibáján kívül büntető eljárás hatálya alatt. I. r. vádlottal szemben további súlyosító körülményként értékelendő a további büntető eljárások folyamatban léte.

Az ítéltábla mindkét vádlott esetében egyetértve a védői fellebbezési kérelemben foglaltakkal úgy ítélte meg, hogy az értékelt bűnösségi körülmények mellett az elsőfokú bíróság által kiszabott főbüntetés némiképpen eltúlzott, nem áll összhangban a büntetési célokkal. Ezért a főbüntetés tartamát a rendelkező részben foglalat szerint mindkét vádlottal szemben csökkentette.

Az ítéltábla álláspontja szerint a büntetési célok I. r. vádlott esetében is elérhetőek a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztésével, ezért a főbüntetés végrehatását a Btk. 89. § (1) (2) bekezdése alapján hosszabb időtartamra felfüggesztette és ennek megfelelően mellőzte a közügyektől eltiltás mellékbüntetését.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott pénzmellékbüntetés kapcsán észlelte az ítéltábla, hogy az átváltoztatással kapcsolatos rendelkezés törvénysértő I. r. vádlott esetében.

Az elkövetés idején hatályban volt Btk. 65. § (1) bekezdése szerint „A pénzmellékbüntetést meg nem fizetés esetén fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Ha a főbüntetést végre kell hajtani, ennek fokozata a pénzmellékbüntetés helyébe lépő szabadságvesztésre is irányadó.”

Az ugyanezen törvényhely (2) bekezdése pedig rögzíti „A pénzmellékbüntetésnek szabadságvesztésre átváltoztatása esetén ezer forinttól tizenötezer forintig terjedő összeg helyett egy-egy napi szabadságvesztést kell számítani. A pénzmellékbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés egy napnál rövidebb és két évnél hosszabb nem lehet.”

Az elsőfokú bíróság I. r. vádlott esetében az egy napi tétel összegének meghatározásával olyan átváltoztatásról rendelkezett, melynek tartama a 2 évet már meghaladja, ezért az ítéltábla a Btk. 65. (1) bekezdés alapján mindkét vádlott pénzmellékbüntetésének egy napi összegét megváltoztatta.

A járulékos kérdésekre vonatkozó elsőbírói döntések törvényesek.

A Fővárosi Ítéltábla Fővárosi Bíróság ítéletét a Be. 361. §-a szerinti nyilvános ülésen eljárva a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint változtatta meg, míg az egyéb - törvényes - rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

**Budapest, 2013. év július hó 4. napján**

**. Rédei Géza s.k.. Vincze Piroska s.k.. Mató Ágnes s.k.**

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 1.B.1693/2011/42. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.413/2012/11. számú ítéletében foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős és I. r. és II. r. vádlott börtönbüntetése kivételével végrehajtható!

**Budapest, 2013. év július hó 4. napján**

**. Rédei Géza s.k.**

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: